

[Kjeldgaard Iversen.]

bor der. Bør det ikke betragtes som beboelseslejlighed, må § 150 kunne anvendes. Der er nemlig i første stykke kun nævnt de absolutte undtagelser. Derfor er det af betydning at få fastslået, hvad man i § 150 forstår ved en beboelseslejlighed.

Uanset hvad man kunne sige om Madsens erhverv, er det dog en kendsgerning, at hans lejlighed var et varelager, det var altså lager for en del af hans erhverv, selvom jeg godt ved, at man ikke kan tillægge dette erhverv særlig stor betydning. Men nu siger justitsministeren, at jeg ikke er kommet med nogen opgørelse over, hvad han har tjent i de sidste åringer. Det har ikke været muligt at få fat på en opgørelse, for Madsen er en meget vanskelig herre. Men en kendsgerning er, at han for et par år siden betalte 2 000 kr. i kommuneskat til Aarhus kommune, og det gør man ikke, når man ikke har en indkomst af en nogenlunde størrelsesorden. Han har også klaret sig selv uden nogen form for aldersrente eller anden offentlig understøttelse. Jeg ved, at hans indkomst har bestået i at realisere en del af varelageret, og han hævder selv, at han ved at realisere det under de former, han hidtil har anvendt, kunne have fået 40 000 kr. ind for det. Jeg er selv skeptisk overfor tallet, men alene i det forhold, at lageret ved en offentlig auktion, hvor det ikke var blevet gjort salgsklart, eller hvor man ikke på nogen måde havde forsøgt at gøre det i stand, således at det kunne sælges med fordel, indbragte 2 000 kr., er der dog nogen støtte for hans påstand.

Justitsministerens udtalelse om en tredje begrundelse i dette tilfælde gav anledning til, at jeg kom ind på nogle betragtninger om politiets og kæmnerkontorets behandling af manden, fordi det kom ind under „vidtgående og betydelige følger“ for ham. Jeg vil sige til justitsministeren, at Aarhus kommunes begrundelse: bolignøden, er forståelig, men det er et ganske andet synspunkt at anlægge end ejendomsretssynspunktet, og det, jeg gerne vil have fastslået her, er, at fortolkningen af § 150 i dette tilfælde træder ejendomsretten så nær, som den faktisk gør. Jeg forstår på den højtærede indenrigs- og boligminister, at han mener, at denne fortolkning er korrekt, men jeg mener stadig, at § 150 er fortolket videre, end man fra lovgivningsmagtens

side havde tænkt sig. Jeg ville iøvrigt have vanskeligt ved at forstå, at det konservative folkeparti og den højtærede minister kunne gå ind for en sådan paragraf, hvis man ved beboelseslejligheder kunne forstå alle lejligheder, som havde karakter af og kunne anvendes til beboelse, men som faktisk var anvendt til andet formål, f. eks. lager og kontor.

Der er overfor byret og landsret afgivet forklaringer, som ikke er imødegået. Den højtærede justitsminister sagde, at det er blevet tilbagevist, at der er drevet erhverv fra lejligheden. Der står i byretsdommen, at sagsøgte har forklaret, at han benyttede stuelejligheden såvel til beboelse som til erhverv, trikotagehandel. Dette er ikke bestridt fra nogen side, men boligretten konkluderer, at efter de foreliggende oplysninger finder den, at sagsøgtes benyttelse af den pågældende lejlighed ikke har kunnet betragtes som beboelse, og da lejligheden således har været ubeboet, fælder man dom over manden. Man har altså fra rettens side ikke tillagt selve den kendsgerning, at der har været tale om erhverv, nogen som helst betydning, og det, jeg gerne vil fastslå, er, at det må give præcedens for alle tilfælde, hvor man driver erhverv fra almindelige lejligheder, lejligheder, som vil blive betragtet som beboelseslejligheder, hvis boligansynsudsvalgene efter denne fortolkning skønner, at der er tale om beboelseslejligheder, som de kunne ønske at få fat på. Jeg beklager meget stærkt, at man ikke har kunnet få anden fortolkning af § 150 end denne. Jeg tror stadig afgjort, at det vil vække opsigt i vide kredse.

Indenrigs- og boligministeren (*Aksel Møller*): Jeg kommer kun op på talerstolen for at stille det ærede medlem et enkelt spørgsmål: Påstod Madsen overfor domstolen ikke frifindelse med den begrundelse, at lejligheden ikke har henstået ubeboet? Må jeg for at forenkle forretningsgangen forstå det således, at det ærede medlems nik betyder, at det gjorde han. I denne sag har han fået dom, dom ved to instanser, for det modsatte. Af vidneforklaringerne, som blev lagt til grund for dommen, viser det sig, at lejligheden henstod ubeboet. Det ærede medlem kan under ingen omstændigheder, forekommer det mig, forsvare den sag, han her har påtaget sig, når han ved, hvorledes det rent faktisk forholder sig, og at det forsøg,